

ning af at bedre disse Forhold. For Landbrugets Vedkommende ere de Forandringer, der blive Resultatet af det foreliggende Lovforslag, om dette gennemføres, ikke store. Det vil medføre, at det Tilbehør, der kan pantsættes sammen med Landejendomme, bliver forøget med Foderroer og lignende, med Tillæg, det vil sige Føl, Kalve o. s. v., og med Fjerkræ. Det er det hele. De to sidste Ting spille ingen Rolle, hvorimod Foderroer nu om Dage spille en betydelig Rolle. Det er kun en simpel Konsekvens af, at Hø, Halm og utærsket Sæd kunne medtages ved Pantsætningen, at man ogsaa her gaar til at medtage Foderroer efter den Betydning, de nu have i Landbruget. At de ikke bleve medtagne i 1841 eller i 1872, skyldes ganske sikkert den Omstændighed, at Foderroer ikke den Gang spillede nogen Rolle af Betydning. — Man bør dog vist gaa endnu noget videre og i Overensstemmelse med §. 498 i Lov om Rettens Pleje ogsaa medtage Føde- og Sædekorn. Det er ogsaa noget, der naturligt hører med ved en Ejendoms Pantsætning. Og da Lovgivningsmagten gentagne Gange ved Vedtagelse af Lov om Rettens Pleje har godkendt, at disse Ting bør kunne tages med ved en Landejendoms Pantsætning, er det mit Haab, at det kan lykkes at faa Lovforslaget ændret i den Retning.

Tilsyneladende kan det maaske nok se ud til, at Lovforslaget ikke er i Debtors Interesse, men det er utvivlsomt en Misforstaaelse. Jo mere betryggende et Pante-forhold er, desto bedre Forhold kan Debitor opnaa ved Optagelsen af Laan ogsaa i Retning af Renteydelsen. Jo større Laan de f. Eks. kunne faa til 1ste Prioritet, des billigere bliver Renten af den samlede Gæld. Jeg tror ogsaa, at en Ordning som den, her er foreslaaet, i nogen Maade, i alt Fald af og til, vil kunne fri en nødlidende Debitor for Udlægsomkostningerne, som ellers vilde blive ham paadragne af andre Fordringshavere. Ogsaa dette kan have sin Betydning. Jeg kan derfor for mit Vedkommende anbefale Forslaget til velvillig Fremme, og jeg kan ogsaa gøre det paa mit Partis Vegne. Men jeg vil dog tilføje, at der er enkelte af Partiets Medlemmer, som have den samme Opfattelse som den sidste ærede Taler, at man maaske gaar lovlig vidt med Hensyn til at specialisere de Ting, der kunne medtages under Pantsætningen. Man ønsker derfor at have sig sin endelige Stilling overfor Enkeltheder forbeholdt til Lovens senere Behandling.

Endnu skal jeg kun gøre en Bemærkning om Lovens Forstaaelse. Om det Tilbehør, som omhandles i første Punktum i Lovforslaget, hedder det uden videre, at det anses for indbefattet i Pantsætningen, altsaa, uanset om det i Forvejen staar i Panteobligationen eller ikke. I det andet Punktum hedder det, at det „skal endvidere gyldigt kunne vedtages, at saadanne, Ejerne tilhørende, paa Ejendommen anbragte Løsøregenstande” o. s. v., o. s. v. medindbefattes under Pantsætningen, altsaa naar det udtrykkeligt nævnes i Pantebrevet. Jeg er ikke helt klar over, hvor megen Betydning denne Forskel i Affattelsen vil faa i Praksis. Jeg forstaar vel, at dersom det ikke er nævnt i Pantebrevet, at disse Ting, saasom Foderroer, Tillæg, Fjerkræ o. s. v., ere inddragne under Pantet, kunne de ikke inddrages under det, inden der kommer en ny Panteobligation eller en Tillægsbestemmelse til den gamle. Men jeg er ikke helt klar over, om de blive inddragne under Pantet, saa snart denne Lov træder i Kraft, hvis den nu bliver gennemført, blot det i Forvejen staar i Pantebrevet, uanset om dette er udstedt før eller efter Lovens Ikrafttræden. I mange Tilfælde ere de fleste af disse Ting nemlig allerede nu nævnte i Panteobligationer. Hvis ikke det er Tilfældet, tror jeg, Loven i denne Henseende tiltrænger en Ændring, men da jeg har hørt, det er Tanken at henvise Forslaget til et Udvalg, skal jeg ikke gaa nærmere ind paa dette Forhold ved denne Lejlighed. Det er af de Ting, der egne sig bedst til Udvalgsbehandling. Det simpleste vilde selvfølgelig være, om man helt igennem holdt sig til Affattelsen i første Punktum og altsaa sagde, at de og de Ting høre nu en Gang med ved Pantsætningen af faste Ejendomme; maaske kunde det være nødvendigt at tilføje: For saa vidt ikke ældre erhvervede Rettigheder derved bleve tilside-satte. Jeg kan egentlig ikke tænke mig, der skulde kunne indvendes saa særlig meget mod en saadan Affattelse, thi det er netop den Vej, man er gaaet i § 498 i Loven om Rettens Pleje. Der erklæres det uden videre om de Ting, hvormed Pantsætning der udvides, at de betragtes som Tilbehør til Ejendommen og kunne ikke ved Udlæg skilles derfra.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskænke mig, og jeg anbefaler altsaa paa egne og Partiets Vegne Forslaget til velvillig Fremme, idet jeg dog maa forbeholde Partiets Stilling overfor Enkeltheder under Sagens senere Behandling.